

PHẦN 10

- **C**hào ông bà chủ, xin cho kẻ nghèo này được ăn nhờ một bữa cơm thịnh soạn!

Khả Thuận trợn mắt nhìn kẻ vừa đưa ra yêu cầu xác xược ấy rồi nhẩy bổ ra ôm chặt vai hắn lôi vào nhà, la ầm ĩ:

- Không chỉ một bữa mà là một tháng, một năm nữa kia. Bỏ đi trước thời hạn là giết chết không tha.

Khách bật cười thú vị:

- Nết hung dữ này học được từ đâu vậy hở ông dưỡng của tôi?

Khả Thuận cười toe:

- Cô Út cậu mà nghe được là sút lỗ tai đấy nhé.

Sỹ Đông nhìn quanh, hỏi ngọt xót như đã quen lối xung hô mới mẻ này từ xưa rồi vậy:

- Dưỡng không phụ cô coi chừng em sao? Sinh đôi là cực gấp đôi đó.

Khả Thuận cười hỉ hả:

- Di nhiên. Mà hạnh phúc cũng theo đó nhân đôi nha chú mày.

Sỹ Đông rùn vai:

Nói về hạnh phúc thì không ai dám qua mặt cô dưỡng rồi.

Thạch Anh trong nhà đi ra, ngỡ ngàng nhìn cháu rồi òa khóc:

- Tưởng mày mất xác bên xứ Hàn rồi chứ!

Xúc động trào dâng trước tình cảm của người thân, Sỹ Đông nói đùa cho vui bớt sự bi lụy:

- Con cũng tính vậy, nhưng kim chi cay quá, đành trở về Việt Nam kiếm mắm ăn.

Thạch Anh bật cười:

- Mắm đâu sẵn vậy? "Muốn lăn phải lăn vào bếp" chứ. Ai ở không chờ hầu mày?

Trong tích tắc, những người có mặt đều nghĩ đến một người phụ nữ đã bỏ cả thời xuân sắc để chờ đợi hạnh phúc trong mỗi mòn nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa chạm tay vào được.

Sỹ Đông là người hồ thẹn nhất, anh kiếm lời khỏa lấp:

- Ngày sum họp chỉ nói chuyện vui thôi nhé. Cháu đói bụng lắm rồi. Út cho cháu ăn với.

Sau bữa ăn, Thạch Anh lo cho hai đứa bé với sự phụ giúp của cô người làm để mấy người đàn ông rảnh rang nói chuyện.

Pha bình trà nóng, Khả Thuận rủ cháu vợ:

Lên sân thượng nói chuyện cho mát.

Nhà ở thành phố chật hẹp quá, tụi này ra ở riêng chỉ đủ tiện mua căn nhà nhỏ thôi.

Sỹ Đông châm chọc:

- Muốn rộng rãi sao không ở rề cho sơn trang hả dượng?

Khả Thuận rùn vai:

- “Chó chui gầm chạn”, không chơi!

Nhắc đến sơn trang, dĩ nhiên phải liên tưởng đến những người sống ở đó. Sỹ Đông bồi hồi lên tiếng:

- Thời gian qua nhanh qua! Cháu đi hợp tác lao động mấy năm, quay đi quay lại mà bé Mi mất đã qua ba kỳ kỷ niệm rồi.

- Ông nội vẫn khỏe hả dưỡng? Cô dưỡng thường về thăm nội không?

Khả Thuận gật đầu rồi chột hỏi:

- Còn hỏi thăm ai nữa không?

Sỹ Đông im lặng một lúc rồi nhỏ giọng, nét mặt lộ rõ sự day dứt, buồn đau:

- Cháu rất muốn biết tin tức về Tử Yên nhưng không dám mở miệng. Cháu quá tệ bạc với cô ấy nên chẳng còn mặt mũi nào đến gần nữa, dù luôn nhớ thương.

Khả Thuận bùi ngùi:

- “Bản chất của tình yêu thân thật là ban cho hơn nhận lãnh”, Tử Yên là người phụ nữ tuyệt vời như thế, suốt đời thủy chung với tình yêu, cho dù gặp hoàn cảnh trắc trở đến đâu chẳng nữa.

Sỹ Đông biết thế nên mặc cảm càng nặng hơn. Anh đã phụ tình Tử Yên quá nhiều rồi, đến lúc nào mới trả được đây?

“Nợ tình chưa trả cho ai

Khối tình mang xuống tuyến đài chưa tan”

Thấy Sỹ Đông gục đầu trong đau khổ giày vò, Khả Thuận thở ra:

- Chắc kiếp trước Tử Yên mắc nợ cậu, nên kiếp này phải gánh chịu bao thiệt thòi.

Cho đến giờ, cô ấy vẫn sống cô độc, giữ linh thiêng cho núi rừng.

Sỹ Đông bức xúc thốt lên:

- Cháu vẫn không hiểu được sao lại có sự hoán đổi kỳ lạ như vậy giữa cô Út và Tử Yên. Người này vừa hết bệnh thì lại đến người kia là thế nào?

Khả Thuận giơ hai tay lên trời:

Tôi cũng như cậu thôi. Nhưng đã chứng kiến tận mắt sự việc thì tôi chỉ lý giải theo ý riêng của mình rằng Tử Yên đang bị chuyện của cậu làm căng thẳng thần kinh nên phát sinh trạng thái xuất thần để khóa chặt nỗi đau, chối từ nó, như một dạng tâm thần phân liệt vậy đó.

Sỹ Đông càng nghe, càng dần vật tụt lên án bản thân nhiều hơn.

Mắt đỏ ngầu vì kích động, anh run giọng hỏi Khả Thuận:

- Cháu rất muốn gặp Tử Yên, có nên không hả dượng?

Khả Thuận trầm tư một lúc rồi hỏi ngược lại:

- Gặp để làm gì?

Sỹ Đông lúng túng:

- Để hỏi thăm như những người bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Khả Thuận cười nửa miệng, xua tay:

Hãy để cô ấy yên trong cõi riêng của mình. Cậu xuất hiện đột ngột rồi cũng biến đi bất ngờ biết bao lần trong cuộc đời của Tử Yên rồi. Nếu chưa nhìn rõ lòng mình thì đừng vội vàng ra mặt làm khổ người ta nữa.

Tử Yên không cần tình bạn nửa vời của cậu đâu.

Xoa bộ mặt ê ẩm vì tràng giáo huấn chính xác ấy, Sỹ Đông gượng cười:

- Dượng bệnh vực cô ấy, mắng mỏ thằng cháu này không tiếc lời vậy sao? "Nhất bên trọng, nhất bên khinh" rồi!

Khả Thuận nói giọng sâu lắng:

- Một mình Tử Yên phải lánh hết đau buồn để cậu, tôi và Thạch Anh được toại nguyện. Tất cả chúng ta đều mắc nợ cô ấy.

Sỹ Đông cay xè cuống họng. Vị ngọt tình yêu nếm được thì ít mà vị đắng lại quá nhiều.

Thêm một lần nữa, anh lại không đến được với người mình yêu vì nhưng sai lầm nông nổi trong quá khứ.

Dù Tử Yên có tha thứ cho anh thì anh vẫn không đủ can đảm để đối diện với cô. Anh không xứng đáng với tình yêu trong sáng, thiết tha của cô dành cho mình.

"Hết mùa hạt khế còn thơm

Dài con mắt nhớ gió lờm ngày xưa

Sẻ nâu trộm nắng giữa trưa

Hót lên một tiếng nghe thừa đắng cay!

Xòe tay, ừ... trắng bàn tay

Chút tàn ấm cũ cũng bay mất rồi

Em cười... vui đến lẻ loi

Đăm chiêu khế chín nghiêng soi nổi buồn

Chát lòng những cái nhìn suông.

Con tim trăm nẻo mình tưởng được đâu!

Lẽ đời nặng-nhẹ, nông-sâu

Chỉ em thật dạ cảm đầu mà yêu.

Từ anh bão đổ đã nhiều

Và em giông gió liêu xiêu nổi niềm...

Thiệt thòi đèn đã lụn tim

Chút tàn hạt cũ vẫn tìm... vô ngôn...

Tóc ai ủ khói dài hơn

Bời bời gió thổi cho hờn lặn sâu.

("Hết mùa" - An Đà)

Lần bước theo lối xưa dọc sơn trang, lòng Sỹ Đông bùi ngùi nhớ lại biết bao kỷ niệm.

Mới đó mà đã gần chục năm trôi qua kể từ lần vượt thác nhớ đời làm thay đổi số phận của những kẻ có mặt trong chuyến đi ấy. Có thể ví von đó là chiếc thuyền của định mệnh.

Khả Thuận đã phân tích- rõ ràng những khúc mắc tế nhị trong mỗi tình marathon của anh với Tử Yên. Sỹ Đông đã suy nghĩ rất nhiều và nhận ra anh không thể mất cô trong đời được. Trái bao sóng gió thì tình yêu anh dành cho cô vẫn nồng nàn như thủa ban đầu, có khác chăng là đã nhuốm bụi thời gian, nhưng anh tin chắc rằng tấm chân tình của cả hai sẽ là dòng nước mắt rửa sạch mọi vết ố do ngoại cảnh đưa đến.

Ông Khuru Hà rất vui khi cháu nội lên thăm, nhưng sau bữa cơm trưa thì ông tinh ý bảo Sỹ Đông:

Nội già rồi, không đừ sức ngồi chơi lâu với on. Xuống nhà dưới nói chuyện với Tử Yên đi.

Vẫn gian phòng chất đầy sổ sách mà Thạch Anh hay ngồi làm việc lúc trước, chỉ có người sau chiếc bàn đá cẩm thạch đang lúi húi tính toán là khác đi mà thôi.

Cổ nén cơn xúc động ngập tràn, Sỹ Đông khẽ gọi:

- Tử Yên!

Giật mình làm đổ ly nước trên tay, Tử Yên bàng hoàng nhìn anh trên trời.

Bao năm cam phận nhìn anh xa mình vì những nguyên cớ nghiệt ngã, vô duyên, cô đã tập thành thói quen không trông mong ngày thấy anh xuất hiện nữa, nhưng bây giờ giấc mơ đã ngủ yên trong tiềm thức lại bất ngờ hiện ra. Cô không biết mình đang mơ hay tỉnh nữa?

Tiến lên một bước, Sỹ Đông tha thiết gọi tên cô thêm lần nữa:

- Em không muốn gặp lại anh sao Tử Yên?

Đôi mắt long lanh to tròn ngày xưa đã thôi không còn nhỏ lệ theo cảm xúc nữa vì chủ nhân của nó đã biết cách chôn chặt cảm xúc vào đáy lòng, duy giọng nói đang run lên thì không sao giấu được:

- Em cứ tưởng là anh không bao giờ quay lại nơi đã gieo cho anh quá nhiều ưu phiền này nữa.

Ngồi xuống ghế, Sỹ Đông cười khẽ:

- Trái tim anh còn để lại đây thì làm sao bỏ đi luôn được?

Tử Yên bậm môi quay sang chỗ khác, giọng khàn đi:

- "Em khác xưa rồi, khóc cũng khác xưa" (Olga Bergoltz).
Đừng nói chuyện cũ nữa! Anh lên thăm ông nội chừng nào về?

Hiểu đây là lời đui khéo nhưng Sỹ Đông vẫn bình tĩnh đương đầu bởi anh biết mình xứng đáng nhận lãnh sự lạnh nhạt ấy và đã chuẩn bị tinh thần để đối phó rồi.

Không nao núng, anh trả lời cô một cách thẳng thắn:

- Mục đích chính anh về sơn trang là gặp em. Chưa nói chuyện xong thì anh không đi đâu hết.

Tử Yên tỏ ra thờ ơ:

- Gặp em làm gì? Mọi chuyện đã qua lâu lắm rồi, còn gì để nói với nhau đâu?

Nhìn sâu vào mắt cô, Sỹ Đông nói thật thiết tha:

- Chuyện tình yêu chẳng bao giờ xưa cũ. Nói cả đời vẫn không hết.

Né tránh ánh mắt nồng nàn cháy bỏng của anh, Tử Yên nói rời rạc:

- Em quên hết rồi!

Sỹ Đông vẫn kiên trì đeo bám:

- Anh sẽ nhắc cho em nhớ.

Không giữ nổi chiếc mặt nạ vô cảm nằm yên mãi trên mặt được, Tử Yên úp mặt vào đôi tay, nghẹn ngào thốt lên:

- Em đã cố quên, sao anh cứ khơi gợi lại làm gì?

Ôm bờ vai mảnh dẻ đang run bần bật vì cơn nấc của người yêu, Sỹ Đông dịu ngọt vỗ về:

- Mọi thử thách đã qua hết rồi. Anh sẽ bù đắp cho em, không bao giờ để em phải đau khổ nữa.

Tử Yên như bơi trong dòng sông hạnh phúc, ước nguyện của cô đã thành sự thật rồi ư? Qua bao đắng cay, cuối cùng cô cũng có được Sỹ Đông trong đời.

Thế nhưng chỉ một thoáng thì cô choàng tỉnh, trở về với thực tế.

Lắc đầu nguầy nguậy, cô nói trong đau xót:

- Không được đâu. Em còn bồn phận, em không giống người thường. Em không đến với anh được.

Từ trên núi cao rớt xuống vực thẳm chỉ trong tích tắc, Sỹ Đông như điên cuồng, la lên:

- Vứt hết những điều phi lý đó đi! Anh không đời nào chịu mất em đâu.

Tử Yên nói nhẹ nhàng mà đau như roi quất:

- Em cũng có chịu mất anh đâu mà mình vẫn xa nhau cả chục năm nay?

Nhìn cô trân trời, Sỹ Đông khàn giọng:

- Anh phải làm gì để mình được bên nhau?

Tử Yên nói nhẹ như hơi thở:

- Chờ đợi!

Sỹ Đông nghẹn lời.

- Anh còn biết nói gì hơn nữa bởi vì đây là lẽ công bằng.

Tử Yên đã chẳng chờ đợi anh cả một thời tuổi trẻ rồi đó sao?

Đợi cô cũng đồng nghĩa với việc anh chứng minh tình yêu và lòng thủy chung của mình với thời gian. Sỹ Đông gật đầu:

- Anh sẽ chờ, dù hết cuộc đời cũng không thay đổi.

Mắt nhòa lệ, Tử Yên thổn thức giấu mặt vào suối tóc mây.

- Vì đâu nên nỗi? Sao số phận cứ trêu cợt cô hoài?

"Mưa trong tim không làm ướt vai mềm

Mưa trong tim không dày thêm nỗi nhớ

Mưa trong tim cánh sầu đông rụng vỡ

Mưa trong tim để lỡ chuyến sang đò

Sông chiều lộng gió.

Đò chiều bơ vơ

*Ngỡ mình duyên nợ
Chia cách ai ngờ.
Em bên bờ sông nhớ
Anh bên bờ sông thương
Trông nhau buồn đỏ mắt”.*

(Đò mưa" - PHL)

Khả Thuận và Sỹ Đông đang sôi nổi chụm đầu bàn về dự án hùn mở nhà hàng ăn uống của đôi bên thì điện thoại của Khả Thuận reo vang, giọng Thạch Anh ướm sững trong máy:

- Anh về nhanh lên! Về Thạch Đình liền với em. Có chuyện vô cùng quan trọng.

Khả Thuận lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy? Con thì sao?

Thạch Anh kiên quyết:

Chuyện này không thể chậm trễ được. Sỹ Đông nghe được, liền bảo Khả Thuận:

- Dượng cứ nghe lời cô Út đi, cô đã nói thì phải nghiêm trọng lắm rồi. Có gì sau này khỏi phải hối hận.

Thạch Anh thính tai nghe được giọng đứa cháu thì nói luôn:

- Kêu Sỹ Đông đi luôn. Việc này cũng liên quan đến nó nữa.

Hai người đàn ông lên xe mà lòng hoang mang với đủ mọi suy đoán trong đầu vì Thạch Anh kín như bưng, không khai thác gì được hết.

Về đến sơn trang thì trời đã về chiều.

Thạch Anh chỉ kịp lên chào cha rồi gọi mọi người theo mình đi ra động Viễn Hoài.

Khả Thuận thắc mắc kéo tay vợ:

- Đi đâu vậy em? Chỗ đó không lành đâu.

Thạch Anh gạt đi:

- Chùng nào thấy rồi biết.

Nét mặt căng thẳng cộng nỗi buồn biểu lộ rõ qua đôi mắt hoe đỏ suốt từ sáng đến giờ của cô khiến hai gã đàn ông chột dạ, không dám nói nhiều nữa.

Tử Yên đứng đón mọi người ngoài cửa hang với vẻ nghiêm trọng, vừa thấy Thạch Anh đã nói ngay:

- Xong hết rồi! Cô vô đi! Không ai bảo ai, cả đám nói đuôi nhau chui vào trong động. Bao nhiêu năm nay, toàn nghe những truyền thuyết kỳ bí quanh chốn ám u này nhưng đến tận lúc này Sỹ Đông với Khả Thuận mới tận mắt chứng kiến cảnh bên trong hang động.

Càng vào sâu, hang càng mở rộng nhưng ánh sáng không có. Tử Yên và Thạch Anh đã quá quen thuộc đường lối nên đi thoăn thoắt, chỉ tội hai gã đàn ông chốc chốc lại vấp té.

Họ dừng chân tại một khoảng trống được bố trí như gian phòng, có phiến đá to làm giường, trên đó là một phụ nữ tóc bạc trắng, đắp tấm mền ngang người, nhắm mắt như người say ngủ.

Thạch Anh chạy ao đến ôm chặt bà, khóc nức nở:

- Mẹ ơi! Con về rồi nè.

Bà mở mắt, siết chặt tay cô rồi thở hắt ra, xuôi tay, nhắm mắt lại với vẻ mãn nguyện.

Trong lúc Thạch Anh khóc lóc thì Khả Thuận và Sỹ Đông kéo Tử Yên ra ngoài, ráo riết truy hỏi:

- Bà ấy là ai? Sao hai cô lại giấu kín bí mật đến tận bây giờ?

Tử Yên đáp nhanh:

- Mẹ ruột của cô Út đó!

Hai người đàn ông bàng hoàng nhìn nhau. Chỉ một điều này đã giải mã cho bao nhiêu bí mật suốt mấy chục năm nay.

Khả Thuận bồn chồn hỏi tiếp:

- Sao ai cũng tưởng bà chết dưới vực rồi?

Lẽ ra thì chết nhưng trời còn thương cho vướng chạc cây cổ thụ mọc dưới vực rồi lần hồi bò lên, sống trong động mấy chục năm nay nhờ con gái lén lút thăm nom. Thạch Anh đã bước qua, lên tiếng giải đáp tiếp.

Sỹ Đông đã hiểu toàn bộ vấn đề, đặt câu hỏi để sáng tỏ thêm những điều chưa rõ:

- Nguyên nhân từ đâu mà bà té xuống vực vậy Út?

Thạch Anh thở ra:

- Ông nội con bắt gặp bà lén ra ngoài nói chuyện với người yêu cũ nên nổi ghen, cự cãi. Dù bà hết sức thanh minh là không có gì, chỉ giúp ít tiền cho ông nuôi con, nhưng ông nội vẫn không chịu. Tức quá, bà nhảy luôn xuống vực để thanh minh. Ông nội bùng bít sự việc bao năm nay là vì thế.

Sỹ Đông lắc đầu, phê phán:

- Cả hai người đàn ông xúm vô làm khổ một người đàn bà, mắt mặt quá!

Thạch Anh trầm giọng:

- Con hiểu chưa hết sự việc thì đừng vội phán xét. Cả hai ông đều hối hận việc mình làm và tìm mọi cách sửa chữa. Chính người đàn ông nọ đã lên quay trở lại cứu mẹ cô lên, đưa vào hang trốn rồi tìm cách liên lạc với cô. Có thể nói mạng sống của bà là do ông nhặt lại đó. Còn ông nội con, tuy không nói la lời nhưng thể hiện bằng hành động: đem con của người nọ về nuôi như con cháu ruột.

Cả hai người đàn ông đều quay lại nhìn chăm chăm vào Tử Yên và được Thạch Anh gật đầu xác nhận:

- Đúng rồi!

Khả Thuận giơ cao tay:

- Bà xã làm ơn cho hỏi câu chót! Ai đã bày ra âm mưu buồn thần bán thánh này?

Thạch Anh đỏ mặt, cười ngượng nghịu:

- Mẹ vợ anh là diễn viên mà. Đầu óc tưởng tượng phong phú lắm, những trò tạp kỹ tụi em diễn đều do mẹ dạy. Anh phải công nhận là tất cả diễn viên đều nhập vai quá xuất sắc đấy chứ?

Khả Thuận chấp tay xá dài:

- Đúng rồi! "Đàn bà dễ có mấy tay".

Làm đám đàn ông tụi này lao đao biết bao năm dài.

Thạch Anh lườm chồng bén ngót:

- Rồi giờ ân hận phải không?

Khả Thuận lắc đầu lia lịa:

- Không hề! Nếu cho chọn lại từ đầu thì anh vẫn không thay đổi, trước sau như một.

Ở phía bên kia, Sỹ Đông dụi dằm hỏi người yêu:

- Còn thử thách nào ngăn trở mình bên nhau nữa không em?

Nép vào vai anh, Tử Yên cười thật ngọt, cả mùa xuân như gom trọn trong sóng mắt:

- Em rất muốn được ru những đứa con của mình trong tương lai bằng hai câu:

“Đi đâu cho thiếp đi cùng

Đôi no có thiếp, lạnh lòng có đôi”.

- Anh đồng ý không?

- Còn hỏi gì nữa? Đó là ước vọng cả đời của anh rồi mà!

Hết